

Col·lecció
Castelló Negre

LES AL·LUCINANTS PERIPÈCIES DE L'INSPECTOR CAMARASSA

L'ASSASSÍ DE LA DOBLE ESSA
EL LLADRE SIGIL·LÓS
EL SEGREST DE LA GOVERNANTA

QUETA RÓDENAS SIMÓN

UNARIA
EDICIONES

Primera edició: abril 2022

Textos

Queta Ródenas Simón

Disseny i maquetació

Akane Studio

Edita

Unaria ediciones

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

ISBN

978-84-125564-0-7

Depósito legal

CS 404-2022

© Dels textos: els seus autors

© De les imatges: els seus autors

© D'aquesta edició: Unaria ediciones

Tots els drets reservats. Queda prohibida, excepte excepció prevista en la llei, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra sense comptar amb l'autorització dels titulars de la propietat intel·lectual. La infracció dels drets esmentats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (articles 270 i següents del Codi Penal).

APaula

L'ASSASSÍ DE LA DOBLE ESSA	11
1	13
2	22
3	34
4	48
5	62
6	83
7	97

EL LLADRE SIGIL·LÓS	103
UN CAS DE ROBATORI PER A L'EQUIP ESPECIAL	105
LA PREMSA S'HA ASSABENTAT DEL CAS	120
UNA EXPLICACIÓ DES DEL MÉS ENLLÀ	127

EL SEGREST DE LA GOVERNANTA	143
UN CAS DE SEGREST PER A L'EQUIP ESPECIAL	145
I NO ESTAVA SEGRESTADA.....	153

L'ASSASSÍ DE
LA DOBLE
ESSA

1

A la comissaria de Castelló, tothom està nerviós. Últimament han tingut lloc una successió d'assassinats que ningú és capaç d'esclarir. En cinc setmanes han aparegut els cossos de cinc dones mortes de manera agressiva.

El comissari ha convocat una assentada per parlar amb el personal i dir-los el que ha decidit fer amb la investigació del cas.

—Bon dia a tothom, gràcies per la vostra assistència. Com ja sabeu tenim un greu problema entre mans. L'assumpte ja s'ha fet tan gran que caldrà posar mà a l'obra d'immediat i resoldre'l al més aviat possible. He decidit —continua—, formar un equip de sis persones que es dedicaran a investigar i resseguir les proves. És a dir, a examinar-les detingudament i tractar de tancar el cas d'una vegada. Demà us comunicaré qui de tots vosaltres m'ajudarà en aquesta tasca.

A la vesprada, el comissari Camarassa li demana al seu assistent que li entregue el dossier de tots els empleats de l'oficina i els estudia un a un.

Carles Andreu: aquest xic —pensa—, està sempre molt ajogassat i ha fet més d'una barrabassada. Amb prou feines fa el que li manen i sé que fuma d'amagatotis, encara que no ho puc provar. S'està passant de taca d'oli, però tard o d'hora caurà en el parany.

Pere Monfort: no, aquest és un bordisser que ha apallissat més d'un delinqüent. Si per mi fóra, ja no estaria treballant ací, però és carn i unglà d'un alt càrrec que el protegeix de manera molt poc dissimulada. És inadmissible però no hi puc fer res. Quina colla de pallassos!

Centa Safont: aquesta xica, encara que va passar per una depressió molt forta i es trobava abatuda, la feina li ha anat d'allò més bé per recuperar-se'n. D'altra banda, treballa assenyadament i sense discussions amb els companys.

Carme Falomir: no ho sé —pensa el comissari—, aquesta dona treballa a contracor i és poc amiga de treballar un segon més del compte. Cada dia, a l'hora en punt, abandona la feina apressadament deixant-se el que té entre mans sense preocupar-se gens ni miqueta. Encara que és molt intel·ligent, necessita un equip que faça mans i mànigues i treballe sense mirar el rellotge.

Xavier Gual: xic pessimista i simplicíssim, fa sempre la seua i sempre és absent. A més a més, té molt mala bava.

Tomàs Serra: home de gran ossamenta i poc cervell, m'anirà bé tindre'l a prop. Ha mostrat sempre una submissió que és digna de tindre en compte perquè sempre fa el que li demane. D'altra banda, té sentit d'humor i sempre s'està baquejant de riure. De vegades m'emprenya, però he de reconèixer que, de tant en tant, no puc evitar riure per sota del nas.

Paca Llorens: aquesta xica és tota una **donassa** amb un caràcter **impassible** quan s'ha d'estar serena i molt **professional**. Generalment, no diu ni pruna, però, de tant en tant, dona unes **cridadisses impressionants**, sobretot quan li sembla que la miren **massa descaradament** o quan se li apropa algun company **manifasser**. Com que està una mica **grassoneta**, creu que es burlen d'ella.

Cristina Peris: aquesta és una **fresseta**. És una xica que es mou tant i es fica on no caldria, que sols la puc aguantar al meu voltant un **brevíssim** espai de temps. A més, és molt **espantadissa**, tot li fa temor i, de sobte, el seu comportament no té ni cap ni peus.

Jaume Avinent: xic molt preparat físicament i amb molta cultura. Si he de ser franc, és el més sabut amb diferència de la resta de companys. Amb un currículum **excel·lentíssim**, va treballar de molt jove en una **assessoria** on va aprendre molt pel que fa als papers i a les relacions amb la gent. És cert que, de vegades, és **insofrible** quan li dona per utilitzar el refranyer.

Lledó Carceller: dona molt preparada encara que **massa** preocupada pel que fa a la moda, gaudeix amb el seu treball i no li fa fàstic veure cap mort per molt **massacrat** que estiga. La seua **il·lusió** hauria estat ser forense, però no va poder estudiar la carrera per falta de recursos econòmics.

Enric Gallén: xicot espavilat i una mica **transgressor**, **passa** la majoria del temps lliure endollat a l'ordinador. Li agrada el seu treball però quan més xala és quan menja, siga el que siga. Una mica **xerraire** però li agrada treballar en equip.

Al dia següent, el Camarassa fa un pensament i reuneix altra vegada el personal i els comunica el nom dels qui formaran l'equip i hauran de treballar a estall.

—Hola a tothom. Després de pensar-m'ho bé, he decidit que en els propers dies es dedicaran únicament al cas: Centa, Tomás, Paca, Jaume, Lledó i Enric. Hem de resoldre el cas en un buf... A més a més —continua el Camarassa—, segons m'ha comunicat el meu superior, demà vindrà un xicot del País Basc a fer pràctiques. Sembla que ha acabat la carrera de Criminologia i és molt llest. M'imagino que serà un mossardó del nord. Ara, si no us fa res, els que he anomenat, aneu al meu despatx i parlarem del que hem de fer. No vull fer la impressió de tindre l'aigua al coll, però...

Una vegada tots asseguts, el comissari els explica que començaran des del principi com si tot fóra nou per a ells.

—Enric, tu t'ocuparàs del tema informàtic, de controlar les dades i de tot el que tinga a veure amb les pistes. Ah!, i sobretot, les dates han de ser correctes o tot es farà malbé. No valen dates aproximades..., assegureu-vos bé de tot... Paca, tu coordinaràs el treball des del despatx i, de tant en tant, com la resta, eixiràs al carrer a interrogar la gent.

—Xèrif —diu el Tomàs—, pel que fa al xicot basc, hauré de parlar castellà? Li ho dic perquè a mi em costa moltíssim...

—Per descomptat que hauré de parlar en castellà —contesta el comissari fent-se creus per la pregunta—. Què vols, que no s'assabente de res?

—Com li diuen, al xicot? —pregunta la Centa.

—Patxi Anxústegui. Té al voltant de trenta anys i com ja us he dit, és molt llest. Sembla que el seu coeficient intel·lectual està pels núvols...

Al dia següent, al poc de trobar-se tots reunits, apareix el Patxi i es presenta.

—Bon dia —diu parlant un valencià excel·lent—, em dic Patxi i vinc a formar part del seu equip.

Tothom es queda bocabadat de sentir-lo parlar en valencià, però sobretot del físic del xic. Esperaven un mossardàs i el que tenen al davant és un xic secallós i escanyolit.

—Bon dia, xic —diu el **comissari** que s'ha quedat de pedra—. Tinc entès que has estudiat Criminologia, oi?

—Sí, senyor, però al mateix temps també he acabat la carrera de Psicologia i m'he especialitzat en el tema criminal i familiar.

—Familiar?, què vols dir?

—Vull dir problemes de parella, de pares amb els seus fills, etc.

—Les baralles de muller i marit, de la taula al llit —xiuxiueja el Jaume.

—Vaja! Abans de tot —diu el **comissari**—, esperem que ací et trobes com a cal sogre.

—Què vol dir? —pregunta el Patxi sorprès.

—Vol dir que estigues molt còmodament. Ara, per favor, agafa —diu assenyalant una prestatgeria— una carpeta que hi ha en aquell moble i seu.

—Molt bé i moltes gràcies —diu el Patxi dirigint-se al lloc que li ha indicat el **comissari**.

—No la veig. Està dessoró o dessorota la prestatgeria? —pregunta el xic.

—Com dius? —contesta el **comissari** desconcertat per les paraules del Patxi.

—Vull dir que si està damunt o davall del moble.

—Ah, clar... davall, davall..., al costat del **classificador**.

—Ja l'he trobada —diu el Patxi a l'instant.

—Impressionant! —exclama el comissari bocabadat—. Com és que parles tan bé el valencià?

—Ah!, vaig fer un curset a distància i una estada de disset dies a Burjassot. M'agraden els idiomes. De fet, en parle deu i ara estic amb l'abissini i l'assiri.

—Disset dies? Deu idiomes? Mare de Déu! —exclama el comissari—, tu t'has cremat les celles a base de bé.

—Les celles cremades?, què vol dir? —pregunta el Patxi sorprès.

—Cremar-se les celles és estudiar molt —li explica la Lledó—, i què més t'agrada?

—Bé, no em perd cap vernissatge.

—Què és això? —diu el Jaume.

—És un acte d'inauguració. M'agrada anar a les exposicions d'art, de fotografia, etc.

—Clar —diu el comissari—. A mi també m'agrada anar als vernissatges però com que sempre vaig de cul...

—Què vol dir que va de cul?

—Què ha de voler dir?, que no vaig massa sobrat de temps, que vaig a tota marxa.

—I què més t'agrada? —li pregunta la Paca.

—Els animals m'agraden d'allò més. La setmana passada la meua gossa va quissoiar i estic molt content.

—Què és això de quissoiar? —pregunta el Tomàs.

—Que va tindre quissons. Exactament en van ser tres i són molt bonics. El meu pare es dedica a ensinistrar gossos pigall.

—Vols dir que la gossa va parir? —pregunta la Lledó.

—Sí. Això mateix. I també m'agrada molt escriure relats o novel·les. Un cop, vaig guanyar un accèssit.

—Ah!

—En un certamen —continua el Patxi—, és la recompensa inferior al premi..., em va donar molta satisfacció.

—Ja està bé de tanta xerradissa —diu el Camarassa—. Ara..., hem de remoure cel i terra per resoldre el cas... Jaume, trau la pissarra i ves prenent nota. Ja és hora de descobrir l'assassí.

—Per què assassí? —pregunta el Patxi.

—Com dius? —contesta el Camarassa.

—Que per què pensa que és un home?

—Perquè ha matat moltes dones, algunes de les quals tenien un cossatge considerable.

—Ja, però hi ha dones molt robustes...

—Bé, ara hi parlarem de tot. El cas..., és que el millor que podem fer és que estudies els fets i després ens dones la teua opinió. Tal vegada trobem alguna cosa que se'ns ha escapat. Què us sembla?

En vista de l'assentiment general el Patxi diu:

—A mi també em sembla bé.

—Aleshores ves a aquell despatx que hi ha al fons del passadís i t'ho mires tranquil·lament.

Un vegada el basc ix, el comissari s'encara amb la resta i els diu:

—Vosaltres enteneu aquest xic? Quines paraules utilitza?

—A paraules tontes, orelles sordes...

—És cert, cap —diu Tomàs sense fer cas del refrany de Jaume—, jo no li entenc res. Deu ser perquè no ha après bé l'idioma.

—No, el que passa és tot el contrari —diu Jaume—. El parla tan bé que no l'entendem... Som nosaltres els que no l'hem après bé. Aquest xicot sembla un lletraferit.

—De tots vosaltres, qui ha estudiat valencià? —diu el cap.

—Jo tinc el grau mitjà —diu Centa—, però com que fa anys que em vaig examinar, no ho recorde molt bé. De tota manera, he de dir-vos que aquestes paraules no les he sentides mai.

—Què hi podem fer? —diu el comissari enfitant-se per les parets—. No vull que crega que som uns analfabets... Ja sé —diu de sobte—, podem comprar un diccionari i un de vosaltres amb dissimulació busca la paraula i com qui no vol, fa una explicació resum al que ell ha dit.

—Es veuria molt descarat —diu la Centa—. Tinga en compte que hauria de ser un diccionari molt gran i ell se n'adonaria.

—Aleshores..., què hi podem fer? No podem estar tota l'estona preguntant-li el que vol dir i demostrant-li l'escassetat de coneixements que tenim...

—Podem fer un grup de *Whatsapp* —diu l'Enric—, i cada cop que diga una paraula estranya, un de nosaltres la busca a Internet i la passa a la resta...

—És una idea magnífica —diu el comissari.

—Però..., i si a nosaltres ens sembla desconeguda i al que ha de buscar-la no? —pregunta Lledó.

—El cas —diu el comissari— és que ho entenga jo. Cada vegada que faça... *Ah!...*, es busca la paraula en qüestió.

—Del que m'he adonat —diu la Centa—, és que té un punt feble.

—Quin? —pregunten tots alhora.

—Està peix pel que fa a les frases fetes. No heu vist com no entén el significat?

—És cert —afirma Paca—, hi havia moments que semblava que havia perdut l'oremus.

—Aleshores, Enric —diu el comissari sense esperar cap comentari més—, ja pots fer el grup i quan el xic ens explique les seues idees, fes la prova. Tot menys quedar com uns **assilvestrats**. Ah, i tracteu d'utilitzar el major nombre de modismes i locucions. Vull que acabe perdent els estreps.